

JUHEND VÄÄRTUSALASEKS TÖÖKS KUNSTIAINETE AINEKAVADEGA

Sisukord

<i>1. Metoodiline juhend väärtusalaseks tööks.....</i>	<i>2</i>
1.1. Mis on väärtused?.....	3
1.2. Väärtuskasvatus koolis	5
1.3. Riikliku õppekava väärtuste analüüsi alused	7
<i>2. Muusikaõpetuse ainekava tööversiooni analüüs väärtuste aspektist</i>	<i>9</i>
2.1. Väärtused muusikaõpetuse ainekava kirjelduses ja eesmärkides.....	9
2.3. Prioriteetsed väärtused muusikaõpetuses	11
<i>3. Kunstiõpetuse ainekava tööversiooni analüüs väärtuste aspektist</i>	<i>13</i>
3.1. Väärtused kunstiõpetuse kirjelduses ja eesmärkides.....	13
3.2. Väärtused kunstiõpetuse õppesisus ja õpitulemustes	14
3.3. Prioriteetsed väärtused kunstiõpetuses	15

1. Metoodiline juhend väärtusalaseks tööks

Hariduse olemus on sügavalt eetiline, kuna toetub arusaamale sellest, kes on inimene ja kuidas peaks elama. Haridus (saksa k. *Bildung*) tähendab mitte ainult teadmiste andmist, vaid ka inimese kasvatamist ja kujundamist. Inglise filosoof ja esseist Bertrand Russell kirjutas 1920-ndatel aastatel, et „see, millist haridust me tahame anda oma lastele, sõltub sellest, milliseid iseloomuomadusi peame ideaalseks“.

Noorte inimeste väärtuskasvatuse puhul on koolil suur roll, kuigi on selge, et oma moraalsed arusaamad saab laps kodust ja väljaspool kooli on teisigi olulisi mõjutajaid. Siiski on kooli käes võimsad hoovad. See on ainus koht, kus me saame tegeleda süsteemse ja teadmispõhise väärtuskasvatusega, mida viivad läbi vastava väljaõppe saanud õpetajad. Seetõttu on väärtuste integreerimine ainekavadesse väga oluline. Ent vähemalt sama oluline, kui mitte olulisemgi, on õpetajate koolitus ja õpivara koostamine. Samas leitakse, et selleks, et õpetajate koolituses ja täiendkoolituses hakataks õpetajaid väärtuskasvatuseks ette valmistama, on vaja ainekavadesse väärtused ja väärtuskasvatus sisse tuua. Samuti on lugu õpikutega ja muude õppevahenditega (ka õpetajate raamatutega), mis tuginevad õppekavas kirja pandule.

Meie käsitlus lähtub sellest, et väärtustele tuleb pöörata tähelepanu kõigis ainekavades. Kuigi mõnes aines on väärtusi, mille üle õpilastega arutleda, rohkem kui teises, on kõigi ainete kaudu võimalik kujundada õpilaste väärtusi kui vourusi (sisseharjutatud käitumiskalduvusi).

Ainekavade analüüsimiseks väärtuste aspektist moodustasime töögrupi koosseisus:

- TÜ eetikakeskuse juhataja prof. Margit Sutrop ja töötajad Nelli Jung, Kristi Lõuk, Laura Lilles, Mats Volberg, Aire Vaher, Kadri Lutt, Triin Pisuke, Mari-Liis Tina ja Triin Paaver. TÜ filosoofia osakonna doktorant Aive Pevkur ja teadur Marek Volt.
- TÜ haridusuuringute ja õppekavaarenduse keskuse juhataja Anita Kärner, töötajad Pille Kõiv, Maria Jürimäe, Liisa Aru, Pihel Kutsar ja Juta Jaani.
- TÜ ajakirjanduse ja kommunikatsiooni instituudi dotsent Halliki Harro-Loit, TÜ pedagoogika osakonna dotsent Jüri Ginter.

Oma analüüsi tegemisel lähtusime soovist aidata ainekavade tegijatel väärtustele tähelepanu pöörata ja olla peegliks, kust näeb, kuidas väärtuste käsitlemine on õnnestunud¹.

¹ Töö osana toimus ainekava tegijatele 19. märtsil 2009 konverents „Väärtused ainekavades“, mille raames arutati analüüsi ka valdkondlikes seminarides. Lisainfot ja ettekannete tekste saab lugeda aadressil <http://www.eetika.ee/545947>.

1.1. Mis on väärtused?

Sõna „väärtus” tuleb ladina sõnast *valere*, mis tähendab „väärt olema”. Sõna kasutus on lai. Kõige levinum määratlus on, et väärtused on soovide objektid, mis juhivad meie toimimist.

Mõnikord kasutatakse sõna „väärtus” kitsalt kui sünonüümi sõnadele „hea” ja „väärtuslik”, mõnikord kogu hinnanguliste terminite skaala kohta. Kitsama tähenduse puhul on väärtuse vastandiks *halb* või *antiväärtus*, laiemal tähenduse puhul on vastandiks *fakt*, millega viidatakse sellele, et väärtusi ei tunta mitte samal moel nagu empiirilisi fakte.

Öelda, et mingi asi on väärtuslik, tähendab öelda, et teda on väärt omada, saada või teha, et asjal on mingi omadus, mis teeb ta väärtuslikuks. Väärtused on suhtelised, nad on väärtused kellegi jaoks. Väärtus on miski, mis tagab indiviidi heaolu ja õitsengu (E. J. Bond)².

Shalom Schwartzi ja Wolfgang Bilsky³ järgi on personaalsed väärtused inimeste universaalsete vajaduste kognitiivsed representatsioonid, mis koosnevad 5 erinevast tunnusest, sisaldades 1) uskumusi, 2) püüeldavaid seisundeid või käitumisi, 3) on konkreetsete situatsioonide ülesed, 4) juhivad valikuid või käitumise ja olukordade hindamist, 5) neid võib reastada vastavalt suhtelisele tähtsusele. Vajadused, mille rahuldamist kõik inividid ja ühiskonnad soovivad, on: indiviidide ja bioloogiliste organismide vajadused, sotsiaalse koostoime vajadused, ellujäämise ja heaolu vajadused. Schwartzi väärtuste süsteemis on motivatsioonilised eesmärgid välja toodud: võim, saavutus, hedonism, stimulatsioon, enesesuunamine, universalism, heategemine, traditsioon, konformsus, turvalisus.

Väärtuste olemus

Väärtused jagunevad seesmisteks ja instrumentaalseteks. Puhtalt seesmised väärtused on hüved, seisundid vms, mida me soovime nende endi pärast, sõltumata sellest, kas nad aitavad kaasa meie heaolule (nt ilu, hea tahe, õnn, lihtsad rõõmud). Puhtalt instrumentaalsed väärtused on midagi, mida me soovime kui vahendit millegi jaoks (nt raha on vahend teiste hüvede saavutamiseks, ravim tervise toomiseks). Kolmandaks jaotuseks võib pidada kombineeritud väärtusi (nt teadmine ja tervis on head iseenesest, aga head ka kui vahendid teiste hüvede saavutamiseks).

² Bond, E.J. *Reason and Value*. Cambridge University Press, 1983.

³ Schwartz, S.H, Bilsky, W. „Toward a Universal Psychological Structure of Human Values”. *Journal of Personality and Social Psychology*, 1987, 53.

Schwartz, S.H, Bilsky, W. „Toward a Theory of the Universal Content and Structure Values: Extensions and Cross-Cultural Comparisons”. *Journal of Personality and Social Psychology*, 1990, 59.

Filosoofid vaidlevad ka selle üle, kas väärtused on subjektiivsed või objektiivsed. Kas mingid asjad on väärtuslikud sellepärast, et me neid *ihaldame* või me ihaldame neid sellepärast, et nad on *väärtuslikud*?

Väärtuste tüübid

Väärtusi on mitut tüüpi: bioloogilis-füüsikalised väärtused (elu, tervis, keskkond, jt), sotsiaalsed-poliitilised väärtused (vabadus, õiglus, sallivus, kultuuriline mitmekesisus, õiguspõhisus, võrdõiguslikkus, rahvuslus, patriotism, keel, demokraatia jt), moraalsed väärtused (ausus, hoolivus, headus, töökus, väarikus, lugupidamine jt), esteetilised väärtused (ilu, kunst), jne.

Voorused on iseloomutäiused, sisseharjutatud käitumiskalduvused, mille tulemuseks on harjumuspärased teod. Tavapärastelt on voorusi jagatud kahte tüüpi: moraalsed ja mittemoraalsed, kusjuures eristuse kriteeriumiks võetakse see, kas voorused on intuiitiivsed või seotud moraaliprintsiipidega. See on üks võimalik jaotus.

Moraalsed voorused: ausus, heasoovlikkus, sallivus, mittepahatahtlikkus, õiglus, kohusetundlikkus, tänulikkus, jne

Mittemoraalsed voorused: loovus, ettevõtlikkus, vaprus, optimism, ratsionaalsus, enesekontroll, kannatlikkus, visadus, töökus, musikaalsus, puhtus, teravmeelsus, jne.

Pluralistliku ühiskonna väärtused

Väärtusi võib reastada vastavalt nende suhtelisele tähtsusele. Kui me võtame aluseks pluralismi, siis selle järgi pole ükski väärtus absoluutne – selline, mida ei saaks mõnes olukorras teine väärtus üles kaaluda. See tähendab, et me ei saa paika panna, milline väärtus on kõige tähtsam. Me teame, et on palju objektiivseid väärtusi, st asju, mida me hindame, ent missugust väärtust peame eelistama, kui mõlemat objektiivset väärtust kaitsta ei saa, sõltub kontekstist. Kui inimestel on valik erinevate väärtuste vahel, siis on tähtis, et nad suudaksid teha mõtestatud valikuid, mõelda järele, mis tagajärjed on ühe või teise väärtuse kõrgemale seadmisel. Kuna ühiskonnas tehakse palju valikuid koos, on vaja õppida ka oma eelistusi põhjendama ja teiste ees kaitsma, osates leida argumente oma eelistuse kasuks. Seetõttu peaks väärtuskasvatus koolis valmistama noort inimest ette mitte ainult häid käitumistavasid järgima vaid ka oma väärtuste ja valikute üle arutlema.

1.2. Väärtuskasvatus koolis

Väärtuskasvatus on väga kompleksne. Kuigi väikene laps õpib alul käskude ja keeldude (indoktrineerimise) ning eeskujude jäljendamise kaudu, muutub isiksuse kasvades järjest olulisemaks refleksioon ja arutlemine. Samas on väärtuste kui vouruste kujunemisel väga tähtis, missugune on keskkond – kas see võimaldab positiivsete väärtuste järgi tegutseda ja kas heade tegude eest saadakse positiivset tagasisidet ning halbadele tegudele järgnevad negatiivsed sanktsioonid.

Väärtuskasvatus peaks täitma nelja ülesannet:

- 1) õpetama enda ja teiste väärtusi ära tundma, märkama (kus väärtused avalduvad?),
- 2) suunama reflekteerima väärtuste üle (kas need on head väärtused? millised võivad olla nende väärtuste järgi tegutsemise tagajärjed?),
- 3) võimaldama vourusi praktiseerida (harjutades kujuneb iseloom),
- 4) olema peegliks, andma tagasisidet (toetades moraalset arengut).

Väärtuskasvatuse meetodeid on erinevaid. Kaasaegses haridusfilosoofilises diskussioonis tuuakse välja kolm levinumat meetodit:

- Ratsionaalse arutluse kaudu (aluseks võivad olla narratiivid või ühine arutlemine juhtumite üle).
- Iseloomukasvatuse kaudu (iseloom hõlmab nii mõtlemist, tundmist kui käitumist).
- Holistlik lähenemine, mis integreerib mõlemad meetodid.

Tegelikult kujundab iga õpetaja õpilaste väärtusi, olgu teadlikult või ebateadlikult. Õpetaja on oma käitumisega õpilastele jäljendatavaks eeskujuks. Seetõttu peavad õpetajad kriitiliselt reflekteerima selle üle, milliseid väärtusi nad edasi kannavad ja õpilastes kujundavad. Õpetajate endi väärtustest oleneb nii õpimeetodite kui hindamismeetodite valik, aga ka õpilaste ja kolleegidega suhtlemise viis. Õpetaja kui väärtuskasvataja võimuses on ärgitada õpilasi saama teadlikuks oma väärtustest, anda neile oskus väärtuste üle reflekteerida ning arutleda ja toetada õpilaste moraalset arengu, nende isikliku moraalikoodeksi väljakujunemist. Igas õppeaines on võimalik panna õpilasi mõtlema ja arutlema teatud oluliste väärtuste üle. Väärtuste peale mõtlemine ja valikute nägemine ja teadvustamine aitab kujundada teadlikult toimivat inimest.

Tähtis on, et õpilasele antaks aega mõelda selle üle, miks üks või teine väärtus on oluline. Kui lihtsalt edastada teadmist, et see on oluline, ei pruugi see veel õpilasele omaseks saada. Seetõttu on vajalik lasta õpilasel ise selle teadmiseni jõuda.

Käitumiskalduvused ehk vored kujunevad läbi praktika. Kooli kontekstis tähendab see, et õpilase arusaam demokraatiast ei kujune mitte niivõrd ühiskonnaõpetuse tunnis, kus ta saab *teada*, mis on demokraatia, vaid koolis valitsevate suhete läbi, iseotsustamist *praktiseerides*. Tähtis on saada demokraatia kogemus – et õpilane saab pidevalt võimaluse oma arvamus välja öelda, et teda kuulatakse, et ta saab koos teistega osaleda otsustamises ja et selle tulemusena midagi muutub.

Samuti tuleb mõelda sellele, missugune on õpikeskkond, klassi sisekliima ning suhtumine õpetamise ja õppimisse. Sageli on tunnis õpetatavast aga hoopis tähtsam see, mis toimub väljaspool tunde. Ühine ettevalmistus olümpiaadideks, koolipeo kavandamine, kooli ajalehe tegemine või isegi klassikoosoleku läbiviimine on sageli väärtuskasvatuse seisukohalt hoopis mõjukamad. Kui uskuda, et iseloom kujuneb läbi harjutamise, siis on õpilastele vaja anda võimalusi heade iseloomuomaduste kujunemiseks. Kogu õpiprotsess peaks olema koolis kujundatud läbi väärtusprisma. Mida enam anname koolis õpilastele võimalusi ise valida ja otsustada, kaasa mõelda, oma arvamus välja öelda, esitada küsimusi ning oskusi töötada grupis, koosolekuid läbi viia, seda enam arendame neid iseloomuomadusi, mida me neis näha tahame.

Väärtuskasvatus ja hindamine

Kuigi õpilase väärtuselist arengut ei saa hinnata samamoodi kui teadmiste omandamist, on ometi võimalik hinnata seda, kas õpilane oskab väärtusi ära tunda, nende üle arutleda ja põhjendada väärtuskonfliktide puhul ühe väärtuse eelistamist teistele, st oma valikut. Väärtuste hindamine peaks toimuma tagasisidestamisena, kus õpilasele antakse mõista, kas ta teab, arutleb ja käitub ootuspäraselt.

Paljudes riikides⁴ on väärtuskasvatusest saanud kogu koolis toimuva kompass. Seda on iseloomustatud kui pööret teadmistekeskselt koolilt väärtustekesksle koolile. Ideaalsel juhul arendavad õpetajad ja koolijuhid välja kogu kooli hõlmava väärtuskasvatuse, pöörates tähelepanu oma kooli põhiväärtuste sõnastamisele, väärtuskasvatuse lõimimisele õppekavasse, nn varjatud õppekavale, tunnivälisele tegevusele ja koostööle eri huvigruppide

⁴ Vt nt USA-s käivitunud iseloomukasvatuse programmi: Character Education Partnership, <http://www.character.org/> või Soome projekt Suomen Tammi <http://www.edu.fi/SubPage.asp?path=498,24009,24538,60241>.

vahel. Sellise kompleksse väärtuskasvatussüsteemi toimimist saab mõõta hindamismudeli abil, mis võimaldab oma tegevust analüüsida ja paremini suunata.⁵

Eestis on senini koolis pööratud tähelepanu eelkõige teadmiste omandamisele. Ometi pole see, milliseid iseloomuomadusi ja väärtushinnanguid lastes ja noortes kasvatakse, sugugi vähemtähtis.

1.3. Riikliku õppekava väärtuste analüüsi alused

Õppekavaanalüüs väärtuste aspektist tähendab kokkupuutumist kõige põhilisema küsimusega: Mis on hariduse sisu – milliseid väärtusi see kannab? Õppekava alusväärtused on need ühiskonna ühiseväärtused, mida haridus peab edasi kandma ja järeltulevates põlvkondades kujundama. Teiseks lähtub õppekava küsimusest: Mis on kasvatuse eesmärk? Millist inimest (milliste iseloomuomadustega, hoiakutega inimest) me tahame kasvatada?

Senine õppekava vaid deklareerib, milliseid väärtusi tuleb edastada, aga pöörab liiga vähe tähelepanu sellele, kes, kus ja kuidas peaks neid asju käsitlema.

Õppekava üldväärtused, mis üldosas kajastuvad, peaksid ütlema, missugust inimest (milliste iseloomuomadustega, hoiakutega inimest) me tahame kasvatada. Meie arvates peaksid üldosas kajastuma need ühendavad alusväärtused, mida väljendavad nii Eesti Vabariigi põhiseaduse preambul kui ka Euroopa Liidu alusdokumendid. Neid väärtusi võib tinglikult jagada järgmiselt:

- **Moraalsed väärtused** (ausus, hoolivus, õiglus, inimväarikus, lugupidamine iseenda ja teiste vastu);
- **Sotsiaalsed väärtused** (vabadus, demokraatia, õigus, solidaarsus, vastutus, rahvuslus, emakeel, kultuuriline mitmekesisus, sallivus, sooline võrdõiguslikkus).

Ainekavades kajastatud väärtused peavad minema kokku üldosa väärtustega.

Ainekava tööversioonide analüüsimisel lähtusime järgnevatest küsimustest:

- Millised väärtused on kajastatud ainekava üldosas (lühikirjeldus, eesmärgid, kirjeldus)? Kuidas on neid käsitletud: kas väärtused on seal kui tunnetus- ja käsitlusobjektid või kui hoiakud/iseloomuomadused või vourused? Kas üldosas reflekteeritakse selle üle, mida saab isiksuse kasvatamiseks just selle aine spetsiifikat arvestades teha?

⁵ Praegu on väljatöötamisel sellised väärtuskasvatuse hindamisalused, mis sobivad väärtuskasvatuse tulemuslikkuse mõõtmiseks Eesti oludes ja millest võib kasu olla ka õpilaste hindamisel. Nende aluste väljatöötamiseks teeb TÜ eetikakeskus koostööd paljude osapooltega, s.h koolijuhid, õpetajad, ülikoolide haridusteoreetikud, Haridus- ja Teadusministeerium ning Riiklik Eksami- ja Kvalifikatsioonikeskus.

- Kas ainekava sisuosa (õpitulemused ja õppesisu) peegeldab ja selgitab üldosas kajastatud väärtusi? Kas ainekava osad on väärtuste aspektist omavahel kooskõlas? Näiteks, kas aine sisu sisaldab varjatud väärtustena hoopis midagi erinevat sellest, mis on deklareeritud üldosas?
- Millised väärtused tõusevad ainekava lugeja jaoks esile prioriteetsena? Kas need kattuvad nendega, mis võiksid selle ainekava jaoks prioriteetsed olla?

Ainekava analüüsisid pidasime otstarbekaks eristada:

- 1) väärtused kui tunnetus/käsitlus/arutlusobjektid
- 2) väärtused kui sisseharjutatud käitumiskalduvused

Käitumiskalduvuste puhul on tegemist ühe komponendiga pädevustest, mille juures on oluline, kuidas teadmised, oskused ja suhtumised/väärtushinnangud koos toimivad.

Üks ja sama väärtus võib olla mõnikord nii käsitlusobjektiks kui ka käitumiskalduvuseks. Näiteks võiks eesti keele ja kirjanduse tunnis rääkida aususest – internetist ei tohi tekste niisama maha kopeerida, vaid tuleb ausalt öelda, kes on selle autor. Samas kasvatame selle kaudu ka ausust kui käitumiskalduvust. Ausa inimese kasvatamiseks ei piisa aga ilmselt aususe kui väärtuse üle arutlemisest või sellele tähelepanu juhtimisest. Vaja on seda voorust harjutada, sest iseloom kujuneb läbi harjutamise, nagu Aristoteles osutas. Õpetajad peavad reageerima vastavalt – soovitud käitumist tuleb vastavalt hinnata, et motiveerida sellist käitumist. Meenutagem Õpetaja Lauri, kes ütles Tootsile: „Tee kasvõi pool õppetükki, aga tee ise!“.

Väärtuskasvatus ainetunnis sisaldab kahte liiki tegevusi (mis võivad olla omavahel seotud). Ühelt poolt saab ainetunnis õpetada väärtusi märkama ning nende üle reflekteerima: väärtused kui tunnetus/käsitlus/arutlusobjektid. Teiselt poolt ei tähenda väärtustest teadlik olemine veel, et nende järgi elatakse. Näiteks inimene võib teada, et tervis on hea (on väärtus), aga ikkagi eelistab harrastada ebatervislike eluviise. Põhjus on selles, et mingi teine väärtus, nt mõnu on väärtuste hierarhias kõrgemal kohal või takistab inimest tahtenõrkus. Hariduse eesmärk on mitte ainult teadmiste andmine, vaid ka isiksuse kasvatamine, mille puhul on oluline iseloomuomaduste kujundamine.

2. Muusikaõpetuse ainekava tööversiooni analüüs väärtuste aspektist

2.1. Väärtused muusikaõpetuse ainekava kirjelduses ja eesmärkides

Väärtuste käsitlemist muusikaõpetuse ainekava tööversiooni üldalustes kajastab järgmine tabel.

<i>Väärtus kui tunnetusobjekt</i>	<i>Väärtushoiak ehk käitumiskalduvus</i>
	loovus, loominguline eneseväljendus
enese tundmaõppimine, individuaalse eripära ja maitse kujundamine	
	isiklik suhe muusikaga, osalemine kultuurielus, elukestva muusikaharrastuse teke
muusika kui üks kunstiliike, elu rikastaja	
rahvuskultuuri traditsioonid	
	isamaa-armastus
kultuuriline mitmekesisus	
	empaatia ja sallivus teiste rahvaste ja nende tavade suhtes
autorsus	
	harmooniline isiksus
	rikkalik sisemaailm
	protsessiväärtused (ühtekuuluvustunne, sallivus, paindlikkus, emotsionaalne kompetentsus)

Ainekava tööversiooni üldalustes reflekteeritakse väga põhjalikult selle üle, mida saab isiksuse kasvatamiseks just selle aine spetsiifikat arvestades teha.

2.2. Väärtused muusikaõpetuse ainekava õppesisus ja õpitulemustes

Õppesisus ja õpitulemustes domineerivad väärtustest loomingulisus ja rahvusidentiteet. Teised väärtused, nagu nt koostöö, sallivus, oma maitse-eelistuste kujundamine, jäävad tagaplaanile. Sisuosas leiavad konkreetselt kajastust:

- loov eneseväljendus
- isiklik suhe muusikaga
- Eesti rahvamuusika traditsioonid ja teiste rahvaste muusika, sallivus, mitmekesisus
- enese tundmaõppimine, oma maitse kujundamine ja põhjendamine
- muusika kui elu rikastav kunstivool
- autorlus
- emotsionaalne pädevus

Samas võib öelda, et ka need üldalustes nimetatud väärtused, mis õpisisus otseselt kajastust ei leia (nt harmooniline isiksus), on selle ainekava järgi igati teostatavad.

Sellegipoolest soovitaksime õpetajate toetamiseks kasutada võimalikult täpseid verbe nagu näiteks eristab, aktsepteerib, võtab vastu, paneb tähele, võtab kuulda, näitab soovi, esitab küsimusi, osaleb, vastab, järgib, kiidab heaks, soovitab, tunnustab, suurendab vilumust, eelistab, toetab, arutleb, vaidleb, sõnastab, uurib jne.

Väärtusalaste õpitulemuste täpsustamine aitab ka tagada, et õpitulemused oleks eakohaselt väljendatud, pidades silmas, et väärtustamisele eelneb väärtuste märkamine, sest hinnanguni saab jõuda asjast piisavat ettekujutust omades.

Näiteks tundub, et II kooliastme õpitulemus “väärtustab muusikateoste autorlust” võiks ehk saada mingi täpsema ja eakohasema sõnastuse (nt “mõistab, mida tähendab autorlus ja hindab võimet ise midagi luua”).

Üldiselt kipub tendents olema selline, et madalamas vanuseastmes pööratakse tähelepanu rõõmule ja väärtustele, aga hiljem tegeletakse ainult oskuste ja teadmistega. Samas on oluline, et väärtustega tegeletaks läbivalt kõikides vanuseastmetes – samade väärtuste kajastatus erinevates kooliastmetes ei ole pelk kordamine või juba saavutatu alahoidmine, vaid vanuse kasvades saab konkreetsete väärtuste kujundamisel uusi dimensioone lisada (näiteks kui I astme puhul õpilane märkab, seostab, hoolib, arvestab jne, siis III astme puhul saame rääkida väärtustamisest, kohustusest, vastutusest jms). Niisiis peaks jälgima, et samade väärtustega tegeletaks läbivalt kõikides vanuseastmetes.

Samuti soovitame väärtustemaatika esiletoomiseks alapunkte „Nõuded õppetegevusele“ ja „Nõuded õpikeskkonnale“, kusjuures viimases võiks füüsilise õpikeskkonna kõrval eraldi esile tuua ka vaimse ja miks mitte ka sotsiaalse õpikeskkonna. Tundub, et neis alajaotustes oleks võimalik lühidalt paika panna, milliste vahenditega peaksid õpetajad seatud väärtuselisi

eesmärke saavutama. Siin võiks mainitud saada ka koolikultuuriga seonduvate väärtuste kujundamine.

2.3. Prioriteetsed väärtused muusikaõpetuses

Muusikaõpetuse ainekava lugedes kerkivad prioriteetsete väärtustena esile loominguine eneseväljendus, isiklik suhe muusikaga, omakultuur ja sallivus teiste kultuuride suhtes.

Mõned ettepanekud rõhuasetuste osas:

- Loovuse ühe küljena võiks saada selgemini esile toodud ka selle roll vaimse tervise hoidmisel, sest stress ja selle leevendamine on Eesti ühiskonnas praegu teravaks probleemiks. Õpilastes oleks seega hea kujundada väärtustav hoiak oma vaimse pinge leevendusvõimaluste suhtes. Nii aktiivne muusikategevus kui muusika kuulamine on võimsad psüühilised lõõgastumisvahendid ja pakuvad võimaluse oma emotsioone välja elada. Vähemalt üldosa võiks seda külge rohkem esile tuua ja ka õpitulemustes võiks kajastuda reflekteerimine selle üle, mida muusika õpilasele tähendab (millised on lemmiklood halva tuju korral jne).
- Rahvuslikke traditsioone ja rahvamuusikat rõhutades tekib oht trotsi tekitada, sest õpilased identifitseerivad end tihti muusikavoolude kaudu ja need ei käi tänapäeval mööda rahvuskultuure. Lisaks rahvusidentiteedile on palju teisigi identiteedi kihte ja nii ongi hea – mida rohkemate identiteetidega õpilane end samastab, seda suurem on tõenäosus, et ta leiab mingi identiteedi baasilt teisega ikka ühisosa ja nii suureneb üleüldine sallivus (mida vähem ollakse ühe identiteedi kesksed, näiteks rahvuslikkus, seda väiksem on võimalus konfliktiks). Seega võiks identiteedi teemale natuke rohkem tähelepanu pöörata, sest muusikaga seonduvaid identiteete on palju (nt ealine identiteet).

Kui individuaalsus ja igäühe isikupärane maitse on tõeliselt väärtustatud, siis peaksid õpilased ehk saama võimaluse oma maitse-eelistusi teistele presenteerida ja põhjendada, selgitada (mitte ainult avaldada arvamust õpetaja valitud teoste kohta). See ei pruugiks ilmtingimata tähendada popmuusika analüüsimist, küll aga reflekteerimist selle üle, mida muusika meile pakub.

- Ainekavas on kajastust leidnud oma arvamuse kujundamine, seisukoha põhjendamine jne. Sellega seonduvalt võiks enam mainida ka soosivat suhtumist teiste arvamustesse ja arvamuste paljususse. Oluline on rõhutada, et mitmekesisus – ja mitte ainult rahvaste mitmekesisus – on väärtuslik, sest see teeb elu huvitavamaks. Praegu on küll

kirjas, et „enese ja kaaslaste hindamise kaudu õpitakse tundma üksteise võimeid, oskusi ja eripära“, kuid ei selgitata, et need erinevused on vajalikud ja väärtuslikud (või vähemalt aktsepteeritavad). Või analoogiliselt – on olemas, et „leiab iseloomulikke jooni eesti ja teiste maade rahvamuusikas“, aga avatud ja salliv suhtumine nendesse eripärastesse joontesse ei leia mainimist.

Koostöö-alane kommentaar: Kuna ainekava sisaldab päris palju viiteid muusikalisele liikumisele, siis võiks ehk ainekavas soovitada koostööd teiste ainetega nagu kehaline kasvatus ja kunst. Õpetajate koostööd tuleks soosida, korraldada projektipäevi ning väljasõite.

3. Kunstiõpetuse ainekava tööversiooni analüüs väärtuste aspektist

3.1. Väärtused kunstiõpetuse kirjelduses ja eesmärkides

Väärtuste käsitlemist kunstiõpetuse ainekava tööversiooni üldalustes kajastab järgmine tabel.

<i>Väärtused kui tunnetusobjektid</i>	<i>Väärtused kui käitumiskalduvused</i>
	esteetiliste tõekspidamiste kujunemine, põhjendamine
	enda võimete teadvustamine ja arendamine, identiteet, isikupära
	austus oma kultuuri, kultuuriväärtuste ja kultuuriliste erinevuste suhtes
kunst kui inimese, kultuuri ja igapäevaelu rikastaja	
kultuuripärand	
autorlus	
	iseseisev töö, valikute tegemise oskus
	elukestev rõõmupakkuv ja teraapilise mõjuga harrastus
	kriitiline mõtlemine
kunst kui keel, kunst keskkonna osana	

Ainekava üldosas reflekteeritakse küll juba põhjalikult selle üle, mida saab isiksuse kasvatamiseks just selle aine spetsiifikat arvestades teha, kuid aine kirjeldust lugedes torkab silma, et väärtusalased eesmärgid vähenevad tunduvalt vanuse kasvades. Kui esimeses kooliastmes on mitmesugused väärtused päris olulisel kohal, siis teises kooliastmes tuuakse nende asemel sisse paar teistsugust väärtust ja kolmandas kooliastmes kaovad väärtused sootuks. Samas on oluline, et samade väärtustega tegeletaks läbivalt kõikides vanuseastmetes samade väärtuste kajastatus erinevates kooliastmetes ei ole pelk kordamine või juba saavutatu alahoidmine, vaid vanuse kasvades saab konkreetsete väärtuste kujundamisel uusi dimensioone lisada (näiteks kui I astme puhul õpilane märkab, seostab, hoolib, arvestab jne, siis III astme puhul saame rääkida väärtustamisest, kohustusest, vastutusest jms). Niisiis peaks

jälgima, et samade väärtustega tegeldaks läbivalt kõikides vanuseastmetes. See põhimõte kehtib ka õpitulemuste ja õppesisu kohta.

3.2. Väärtused kunstõpetuse õppesisus ja õpitulemustes

Tuleks enam tähelepanu pöörata sellele, et ainekava kirjelduses ja eesmärkides sisalduvad väärtused kajastuksid ka õppesisus ja õpitulemustes ning ei jääks vaid üllasteks eesmärkideks. Näiteks ei leia õpitulemustest ega õppesisust praegu viiteid sellele, kuidas toetatakse aine õpetamisel identiteedi ja isikupära kujundamist. Väga napilt leiab praegu mainimist ka tolerantsus ja mitmekesisuse hindamine.

Deklaratiivsuse vähendamiseks soovitame kasutada mitmesuguseid täpsustavaid verbe nagu eristab, aktsepteerib, võtab vastu, paneb tähele, võtab kuulda, näitab soovi, esitab küsimusi, osaleb, vastab, järgib, kiidab heaks, soovitab, tunnustab, suurendab vilumust, eelistab, toetab, arutleb, vaidleb, sõnastab, uurib jne

Täpsemate verbide kasutamine aitab ka õpetajatel ainekava lugedes mõista, et väärtusalaste eesmärkide saavutamiseks on vaja pidevat tähelepanu mitmel tasandil. Lisaks saab verbide valikuga tagada, et isiksuse kasvatuse õpitulemused oleks eakohaselt väljendatud, pidades silmas, et väärtustamisele eelneb väärtuste märkamine, sest hinnanguni saab jõuda asjast piisavat ettekujutust omades.

Näiteks on ilmselt kolmandas klassis natuke palju oodata, et õpilane „austab loomingut autorlust ja kunstiteoseid“, ning selle asemel võiks kaaluda teisi verbe nagu mõistab, seostab, teadvustab vms. Ka II kooliastme puhul võiks näiteks täpsustada väljendi „väärtustab oma(rahvus)kultuuri kõrval kohalikku (elukoha) kultuuri“ sisu ja konkretiseerida, millisele aspektile tuleks õpilaste arengu soodustamisel täpselt tähelepanu pöörata (mida see laps konkreetselt teeb, milles see väärtustamine väljendub?)

Mis puudutab erinevate ainekava osade kooskõla vastupidises suunas, siis õpitulemustest võib praegu leida korra ja keskkonnasäästlikkuse kujundamist käitumiskalduvustena, aga need ei ole mainitud ainekava kirjelduses ega eesmärkides.

Samuti soovitame väärtustemaatika esiletoomiseks alapunkte „Nõuded õppetegevusele“ ja „Nõuded õpikeskkonnale“, kusjuures viimases võiks füüsilise õpikeskkonna kõrval eraldi esile tuua ka vaimse ja miks mitte ka sotsiaalse õpikeskkonna. Tundub, et neis alajaotustes oleks võimalik lühidalt paika panna, milliste vahenditega peaksid õpetajad seatud väärtuselisi

eesmärke saavutama. Siin võiks mainitud saada ka koolikultuuriga seonduvate väärtuste kujundamine.

3.3. Prioriteetsed väärtused kunstiõpetuses

- Kui lugeda kunstiõpetuse ainekava tervenisti läbi, siis kerkib kunstialaste teadmiste ja oskuste kõrval ainsa väärtusena esile loovus. Loovuse ühe küljena võiks saada selgemini esile toodud ka selle roll vaimse tervise hoidmisel, sest stress ja selle leevendamine on Eesti ühiskonnas praegu teravaks probleemiks. Õpilastes oleks seega hea kujundada väärtustav hoiak oma vaimse pingele leevendusvõimaluste suhtes ning igasugune loominguline eneseväljendus pakub võimaluse emotsioonide välja elamiseks ja lõõgastumiseks. Siinjuures puutub asjasse loomingurõõm, mis praeguses tööversioonis on sees küll esimeses kooliastmes, kuid ei tohiks kaduda ka teise ja kolmanda kooliastme õpitulemustest.
- Õpilaste isiksuse ja väärtushinnangute kujunemisele saaks tuge pakkuda ka kujundades õpilastes isiklikku suhet kunstiga ja aidates neil seeläbi selgusele jõuda oma identiteedis, huvides ja tugevustes, isikupäras ja esteetilistes maitse-eelistustes. Aine kirjelduses on esimese vanuseastme jaoks väga hästi sõnastatud, et „kunstiteostest rääkimine toetab oma seisukoha, tolerantsuse, väärtushinnangute kujunemist“, aga kindlasti ei ole reaalne silmas peetud väärtushoiakuid saavutada kolmanda klassi lõpuks, nii et selle tegevusega jätkamine tuleb kindlustada ka järgnevate vanuseastmete jaoks.
- Suurepärase võimaluse mõtestatud väärtushinnangute ja identiteedi kujundamise kajastamiseks pakub õpitulemustesse loodud alajaotus „Vestlused kunstist“, mis võimaldab ühiselt reflekteerida kunsti poolt pakutava üle ja mõtestada oma isiklik suhe kunstiga. Oma identiteedi kujundamise kõrval võiks siin kindlasti esile tulla ka sallivus teiste indiviidide suhtes ja eriarvamuste aktsepteerimine ning mitmekesisuse hindamine. Muidu kummitab oht, et vestluste asemel peab õpetaja monoloogi – ainekava võiks kindlustada, et seda niimoodi ellu ei viidaks.